

la memòria de l'Enric viurà per sempre al Museu del Càntir

ORIOI CALVO

L'

Enric Serras ens ha deixat recentment i el seu record es mantindrà ben viu

durant força temps en nosaltres, però quan la memòria dels que l'hem conegut i tractat es vagi esvaint o quan ja no hi siguem, el seu nom perviurà al Museu del Càntir d'Argentona mercès al centenar llarg d'objectes que ens va llegar. En efecte, l'Enric va fer gala d'una de les seves virtuts, la generositat, quan l'octubre de 1997 va fer donació al nostre museu de 121 peces de terrissa, totes elles càntirs d'una alta qualitat

que denoten el bon gust que tenia per l'art popular i, en concret, la terrissa.

Qualsevol persona que visiti les sales del museu podrà veure en les carteles de molts objectes la inscripció "Donació d'Enric Serras", fet que prova la qualitat de les obres que ens va llegar, ja que el museu solament té exposat el 20% de les seves col·leccions, les que considerem més representatives de cada període, tipologia o procedència geogràfica. Entre les obres donades destaquen càntirs de Manises (València), Talavera de la Reina i Puente del Arzobispo

(Toledo), diverses peces de terrissa catalana i, fins i tot, exemplars de Portugal, Marroc i altres orígens llunyans.

Naturalment, la memòria de l'Enric es mantindrà viva també per altres aspectes de la seva rica trajectòria personal, com els seus escrits i publicacions, sobretot els llibres de viatges a peu per les contrades catalanes, àmbits que, de ben segur, seran degudament tractats per persones enteses i coneixedores del tema.

Voldria remarcar que la seva vinculació amb el nostre museu va anar més enllà de la seva important

donació de càntirs, atès que s'hi va implicar fins a formar part de la Junta de Govern del Patronat, de l'any 1999 al 2005, amb una presència discreta, com era costum en ell, però ben ferma. Era de les persones que sabien escoltar els altres i que intervenien poc, però quan ho feia, les seves paraules eren fruit d'una reflexió profunda i sempre molt encertades, donant nova llum al tema que s'estava tractant.

Amb aquestes paraules vull deixar palès l'agraïment de l'equip de persones que treballem al museu i també, de ben segur, de tots els membres del Patronat, envers una persona que es va guanyar ben merescudament tot el nostre respecte i al qual és de justícia que se li reti aquest homenatge en forma de monogràfic de la revista *fontes*.

Adéu Enric. Bon viatge i fins sempre.

Dos dels càntirs que Enric Serras va donar al museu. A l'esquerra un exemplar de terrissa vermella de Nisa, Portugal (MCA 2115) i a la dreta un càntir de terrissa negra o fumada de Verdú, Urgell (MCA 2072), ambdós interessants exemplars exposats en la mostra permanent del museu.